

Джино и Паоло.

А. Улянова.

Въ сѣрнитѣ мини¹⁾ на островъ Сицилия работятъ момчета на възраст 8—15 години. Тия момчета изнасятъ торби съ сѣрна руда на гърба си. Сѣрата се копае отъ възрастни хора, а се изнася отвънъ по особени стълби отъ момчетата. Бѣднитѣ дѣца почти не виждатъ свѣтлината на ясниятъ слънчевъ день. Отъ рана сутринъ до късна вечеръ тѣ сноватъ по стълбитѣ, натоварени съ 15—20 гилогр. тежестъ. Тѣ живѣятъ почти въ гробъ, въ вѣчно-тъмнитѣ и влажни подземни проходи, дѣто мирише силно на сѣра, а сѣрниятъ въздухъ е много врьденъ за човѣка. Затова тѣзи момчета биватъ блѣди и слаби. Рамѣнитѣ имъ се свиватъ отъ тежкитѣ торби съ руда, а краката имъ се изкривяватъ.

Веднажъ прѣзъ седмицата — въ недѣля, — ги отпускатъ отвънъ, но тѣ не могатъ да вършатъ това, което желаятъ. Когато цѣла седмица мѣкнатъ тежкитѣ торби по почти отвѣснитѣ стълби, не имъ остава сила за игра. Тѣ се радватъ, че могатъ най-послѣ да си отдѣхнатъ, да полежатъ на трѣвицата, да се погрѣятъ на слънцето, отъ което почнали да отвивкатъ слабитѣ имъ очи.

Страхъ те обзема, когато погледнешъ надолу въ тия тѣсни зѣещи кладенци; трудно се влиза въ

¹⁾ Подземни дупки-кладенци, въ които копаятъ сѣра.